

נאום העברה

מאת Zen Master Ji Kwang

נאום העברת הדהרמה ניתן ב 27 לאפריל 2012 במרכז הזן בברלין בעת העברת הדהרמה ל-Zen Master Wu Bong מ-Zen Master Ji Kwang.

(מכה ברצפה במקל)

טבע הדהרמה הוא שלם. כך אנו שומעים באוטמסאקרה סוטר.

טבע הדהרמה הוא השם לטבע האוניברסאלי, שלמעשה אין לו שם, אין לו מילים, לא דיבור.

היקום כולו עשוי ממנו. אם טבע הדהרמה שלם אז כל זה הוא שלם. זה אומר שאתה שלם, ואתה, כולכם, גם אני. כולנו שלמים.

(מכה ברצפה במקל)

כל מה שמופיע הוא אשליה. כך אנו קוראים בסוטר היהלום.

הכל אשליה! אתה, אתה, כולכם. גם אני. כולנו- אשליה.

(מכה ברצפה במקל)

מי מהם אתה מעדיף? אוטמסאקרה סוטר או סוטר היהלום? שלמות או אשליה? אבל שים לב: אם תאמר שלמות, זהו רמז ישיר למשהו לא שלם. ואם הכל הוא אשליה, אין הוא שלם בכל מקרה. אז מה נכון?

קאטצ!

הרבה פנים בחדר הזה. מדברים ומקשיבים.

מאחר והמיינד שלנו הוא בדרך כלל די מסובך ואנחנו חושבים הרבה, ומאחר והחיים הם דבר די מביך בכל מקרה, אני חושב שאנחנו חווים את עצמנו כלא שלמים. אבל זו גם אינה אשליה עבורנו. זה מרגיש אמיתי. אנחנו חיים! החיים לפעמים אינטנסיביים ומדהימים ולפעמים הם קשים ואפילו מכאיבים. ישנו יגון ישנו צער וישנן בעיות. יש לנו ספקות וישנם ספקות בקשר לעצמנו. הכל נראה אמיתי כל כך.

זה צד אחד אבל ישנו גם צד אחר ואנחנו מכירים גם אותו: לפעמים אנחנו חווים שלוה עמוקה וגדולה ואהבה גדולה. ישנה תחושה של חופש ושל שלמות. לפעמים אנחנו מתעוררים. זה הצד השני.

ואני חושב שאולי אצדק אם אומר שהחיים שלנו נעים בין שני הקטבים האלה. אולי לא במשרעת רחבה, בחיינו המערביים והבטוחים, אבל לפעמים באמת הדרך למטה ארוכה. אנחנו מגיעים לפסגות גבוהות ולפעמים נופלים לתהומות עמוקים. החיים הם צחוק ודמע. אי אפשר להמנע מזה. זו היתה חוויה חשובה מאוד עבורי! שהחיים מכילים את כל זה ושהו בסדר: להרשות לעצמי להכשל, להרשות לעצמי לא להצליח, שסבל מופיע, שספקות עצמיים עולים. זה בסדר! בגלל שכל השאלות הגדולות והספקות הגדולים חשובים לחיים שלנו. כולנו מתרגלים עם שאלה אחת - כולכם מכירים אותה: מה אני? האין זה הספק העמוק ביותר שיכול להיות? זה הכלי שלנו להתפתח ולצמוח ולבסוף להתעורר.

עם זאת זה קשור לסבל ואנחנו לא אוהבים את זה. בדרך כלל אנחנו מתייחסים לבעיות שלנו כאל מחלות שאנחנו רוצים להפטר מהן. לבודהה כנסיך צעיר היו אותן שאלות ואותם ספקות כמונו. זה לא מפתיע שלאחר שהגיע להארה הדבר הראשון שהוא הבין והכריז עליו היה: החיים הם סבל. אנחנו סובלים בגלל שאנחנו נאחזים בדברים שהם משתנים וחולפים, שהם חוזרים לריקות למרות שאנחנו כל כך אוהבים

אותם ולא רוצים להשאר בלעדיהם. כולל האינדיבידואליות שכל כך חשובה לנו. הכל נדמה שחוזר אל האין. איך אנחנו יכולים לשאת את זה?

לכולנו יש את התמות שלנו. גם לי יש את התמה שלי. השאלה שתמיד מזעזעת אותי עמוקות היא: "לאן הכל נעלם?" הרגעים הנפלאים, האנשים שפעם חשבנו שאנחנו קשורים אליהם, רגשות נהדרים, אנשים שמתו. לאן כל זה נעלם?

אני בטוח שלרבים מאיתנו יש את אותן שאלות. העובדה שהכל הוא ארעי היא ההבנה הבודהיסטית הבסיסית.

אבל אנחנו ממשיכים לתרגל. אנחנו צועדים עוד צעד קדימה. זה הכרחי.

סוטרות אחת שכולכם מכירים בעל פה אומרת: "הבודהיסטויה מסתמך על פראזינה פראמיטה והמיינד אינו מחסום". היא מצביעה על פתרון אפשרי: פראזינה פראמיטה - שנותנת תובנה על השלמות של העולם ועל השלמות של הטבע האמיתי שלנו-הצורה הגבוהה ביותר של החכמה. אם נתעורר התוצאה תהיה מיינד שאין לו מחסומים ושאינו מחסום בעצמו. זה תרגול הזן שלנו!

אולי אתם שואלים את עצמכם עכשיו: הבחור הזה כאן רולנד, שעכשיו הוא זן מאסטר - האם הוא השיג את זה? ואז אתם מבינים שזה לא יכול להיות. לפעמים הוא קצר סבלנות וכועס ומוצא שגיאות וכמו כן הוא נראה פגיע. זה גלוי מאוד: מחסומים במיינד!

אספר לכם שלושה סיפורים חשובים בהקשר זה ושהשפיעו עלי עמוקות.

הסיפור הראשון התרחש בקוריאה בחורף בשנת 1993/1994 במנזר שין וון סה. השתתפתי שם בקיול צ'יה. נמתי וארנה השתתפו בו גם. זן מאסטר סונג סאן ביקר אותנו חמש פעמים בסך הכל, כולל בהתחלה ובסוף כשנתן שיחות דהרמה. בכל פעם שפגש אותי הוא גער בי ואמר "אל תבדוק". בפעם הראשונה חשבתי "נו, מה זה? למה הוא מתכוון?". לא הבנתי שזו היתה בדיקה גם כן. בפעם הבאה שהוא הגיע עשיתי הרבה קידות, הוא פתח את הדלת ואמר שלום. הוא ראה אותי ואמר: "אל תבדוק!" כל כך התביישתי בפני כל האחרים. אנחנו נאחזים בבדיקה ובמה שאנחנו אוהבים ולא אוהבים. המיינד שלנו הופך להיות מחסום. בכל אופן בפעם ההיא בשין וון סה היה לי מורה חד עין שהציק לי בקולי קולות במשך שלושה חודשים לא לבדוק. לא להחזיק, לא לעשות דבר. אינני בטוח אם זה מה שהותר רושם חזק, אבל בכל מקרה יותר אני לא מוטרד כל כך אם החיים זורקים אותי הלוך ושוב, איכשהו אני תמיד חוזר לעמוד על הרגליים.

הסיפור השני התרחש בקוריאה גם כן. הייתי בבית חולים. עברתי התמוטטות. אחר כך התברר שהמצב לא היה כל כך גרוע כפי שהיה נדמה אבל הייתי בבית חולים. הטלפון צלצל. הרמתי את הטלפון. זה היה זן מאסטר סונג סאן: "מה קורה?"

"ובכן, כן, אני לא מרגיש כל כך טוב... אבל גם השגתי נסיון גדול והתבוננות עצמית! גיליתי שהכל הוא אשליה. זן גם הוא מושג ואשליה שאנחנו צריכים להתגבר עליה. אנחנו צריכים להשליך את הכל! את כל עולם הזן הזה גם כן!" הוא ענה "הו, אתה מאוד מאוד חכם כעת. ועכשיו זה חשוב שתהפוך טיפוש לחלוטין. חשוב מאוד! אתה חייב להיפך לראש כרוב!"

אז במשבר גדול היה לי מורה חד עין שאמר לי לא להסתמך על הידע שלי אלא לחשוב עם הבטן במקום. אני לא בטוח אם לזה היתה השפעה כל כך גדולה אבל שוחררתי מבית החולים זמן קצר אחר כך. דבר אחד הבנתי, מאז אין לי יותר רעיונות חכמים כאלה.

הארוע השלישי התרחש בערך לפני שלושה שבועות בפריז. היתה לנו מעין קומונה. קומונה של מורים. שלושה ימים, עשרה מורים: מתרגלים, אוכלים, שותים, מדברים. עשינו הכל בעצמנו: בישלנו, שטפנו כלים, ייבשנו אותם. ערכתי את השולחן בערך חמש עשרה פעמים. פעם אחת זן מאסטר וו בונג הצטרף אלי. ערכנו את השולחן: צלחות, כפות, מזלגות. זן מאסטר בון שים הכינה לזניה. אז שאלתי את זן מאסטר וו בונג "אתה חושב שאנחנו צריכים לשים קימצי על השולחן כתוספת ללזניה?" (קימצי הוא כרוב כבוש קוריאני חריף) הוא ענה: "לא משנה, הדבר החשוב הוא שאחרי הארוחה הקימצי יהיה בבטן שלי!" אני

חושב שזה היה המשפט הטוב ביותר שהיה במהלך כל הפגישה. יש לי מורה חד עין שמלמד אותי שוב ושוב להאמין בעצמי ופשוט לעשות את זה.

לשלושת הסיפורים האלה יש נקודה משותפת אחת והיא האוצר הגדול ביותר שמצאתי בחיי, שהציל את חיי ושמציל את חיי עד לרגע זה. זוהי המתנה הגדולה ביותר שקיבלתי ממורי, שלי ושלכל אחד מכם, לכולנו, כבר תמיד תהיה.

האוצר הזה זהה לטבע של כל העולם הזה (מכה ברצפה במקל), הנקודה הזאת. אם נשמור על המינד הזה (מכה ברצפה במקל) שאינו אוחד דבר - "לא יודע!" (מכה ברצפה במקל), אז הרגע הזה הופך להיות שלם (מכה ברצפה במקל), אז אנחנו שלמים. אז הכל שלם. ואז לא קשה להבין מה נחוץ לעשות ואיך אנחנו יכולים לעזור לעולם הזה.

זה דבר מוזר: למרות שתמיד כבר הגענו, שתמיד כבר יש לנו הכל, האמת מונחת לפנינו, למרות זאת אנחנו תמיד בדרך, מחפשים דבר שעדיין חסר לנו. בו בזמן הכל נמצא כאן. אנחנו צריכים להתעורר. זה תרגול הזן שלנו. וחשוב שיהיו לך שותפים. להיות זן מאסטר, מורה זן, משמעותו עבורי להיות שותף.

אחרון חביב, יש לי מתנה עבורכם: פעם נזיר מבריק בקוריאה שאל אותי: "מה חשוב יותר תלמיד או מורה?"

אז אני שואל אתכם: מה חשוב יותר תלמיד או מורה?
(תשובות שונות עולות מהקהל: "מורה", "תלמיד")
אם תאמר תלמיד, אכה אותך שלושים פעם!
(עוד תשובות מהקהל: תלמיד אחד מכה ברצפה)
רק זה?
(התלמיד מכה ברצפה שוב)
טוב, לא רע כל כך.

אם תאמרו מורה, אכה אתכם שלושים פעם גם כן. אם תאמרו שניהם אז אכה אתכם שישים פעם! ואם תאמרו אף אחד מהם, אז אכה אתכם מאה ועשרים פעם! יום אחד תמצאו תשובה טובה. בפעם הבאה.

אם אתם יכולים לראות את זה?
(מניף את המקל מעל ראשו)
האם אתם יכולים לשמוע את זה?
(מכה ברצפה במקל)
שלם.

אם אתם יכולים לראות את זה?
(מניף את המקל מעל ראשו)
האם אתם יכולים לשמוע את זה?
(מכה ברצפה במקל)
אשליה גדולה.

(מכה ברצפה במקל)
אל תאחז בדבר. תתנסה באמת בכל רגע. ותעזור לעולם הזה.
איך?
קטאצ!

מה שלומכם? עכשיו בואו נאכל נרקוד ונשיר.

– Translated by Einat Rogel

This article copyright © 2012 Kwan Um School of Zen